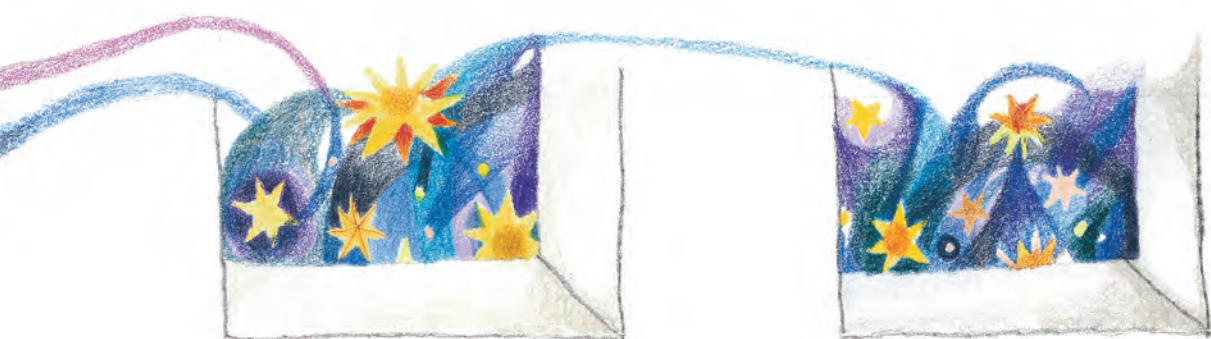

Αλεξάνδρα Μητσιάλη

Το αστερόσπιτο

Εικονογράφηση
Μάρια Μπαχά

Στη Νεφέλη, το αστεράκι μας

Αλεξάνδρα Μητσιάλη

Το αστερόσπιτο

Εικονογράφηση
Μάρια Μπαχά

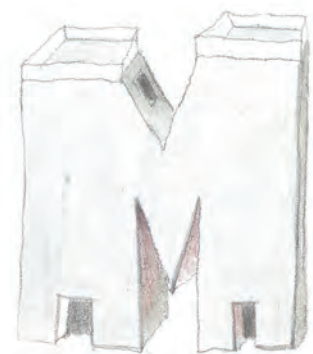
Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Λογοτεχνικά βιβλία με πολύχρωμη εικονογράφηση • Αλεξάνδρα Μητσιάλη, *Το αστερόσπιτο* • Εικονογράφηση: Μάρια Μπαχά • Διορθώσεις: Αντωνία Γουναροπούλου • Copyright© Αλεξάνδρα Μητσιάλη και Σ. Πατάκης ΑΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2006 • Copyright© για την εικονογράφηση Σ. Πατάκης ΑΕ (Εκδόσεις Πατάκη), 2008 • Πρώτη έκδοση από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Μάιος 2008 • ΚΕΤ 5904 • ΚΕΠ 451/08 • ISBN 978-960-16-2876-9

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069 • ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078 • ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΝΕΑ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55 • Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

ια φορά

κι έναν καιρό

σε μια μακρινή πολιτεία μεγαλόσωμοι αρματωμένοι
άνθρωποι άναψαν μια μεγάλη φωτιά. Οι διχαλωτές της
γλώσσες τύλιγαν τα δέντρα και τα 'πνιγαν, ρουφούσαν
τα σπίτια και κυνηγούσαν τους ανθρώπους,
που έτρεχαν τρομοκρατημένοι. Οι καπνοί της μουτζούρωναν
τον ουρανό και θόλωναν τ' αστέρια.

Οι μεγάλοι την έλεγαν πόλεμο.

Τα παιδιά της πολιτείας έκλεισαν τα μάτια τους να μη βλέπουν
τις φλόγες της. Έκλεισαν το στόμα τους να μην αναπνέουν
τους καπνούς της. Έκλεισαν και τ' αυτιά τους να μην ακούν
τις φωνές των ανθρώπων που τους κατάπινε η καταχνιά.

Ύστερα,
τα παιδιά αποφάσισαν να φύγουν.
Οι μεγάλωσμοι αρματωμένοι
άνθρωποι συνδαύλιζαν συνεχώς τη φωτιά
και φούντωναν τους καπνούς της.
Και οι καπνοί σκέπαζαν για πάντα
τους γονείς και τους παππούδες τους
κι όλους όσους αγαπούσαν.
Τα παιδιά είχαν μείνει πια μόνα στον κόσμο.

Έτσι, ένα βράδυ, γλίστρησαν
έξω από την πολιτεία, στα σκοτεινά.
Κρατούσαν μόνο τ' απαραίτητα:
το μαξιλάρι τους απ' το ένα χέρι
κι απ' το άλλο
το πιο αγαπημένο τους αντικείμενο.

Ένα μαλλιαρό αρκουδάκι,
τη φωτογραφία μιας μαμάς,
έναν κουμπαρά,
το δώρο του καλύτερου φίλου,
την τελευταία ζωγραφιά,
ένα σβησμένο φαναράκι...
Και περπατούσαν
το ένα πίσω
απ' το άλλο.

Περπατούσαν για ώρες. Περπατούσαν για μέρες.
Και τι περίεργο... Όσο περπατούσαν,
γύρω τους περπατούσε κι η νύχτα με τα σιωπηλά
της βήματα.

Κάποτε τα παιδιά έπιναν νερό από μια λίμνη,
όπως τα ζώα.

Κάποτε κοιμούνταν στα κλαδιά κάποιου
δέντρου, όπως τα πουλιά.

Κάποτε κρατούσαν την ανάσα τους
κάτω από το νερό, μέχρι να περάσει ο κίνδυνος,
όπως τα ψάρια.

